

Scénář

příběh Mikuláše Peterky

Pan Mikuláš Peterka se narodil 12. srpna 1945 v Týništi nad Orlicí. Jílové u Děčína je místo jeho dětství a dospívání. Sem se rodiče s tříměsíčním Mikulášem přestěhovali.

Táta dělal holiče, mamka dělala v Dianě, takže jsem odkojenej čokoládou, kterou používám a jím dodnes skoro každý večer každou noc...

Už od dětství byli Mikuláš i jeho o dva roky mladší bratr vedeni k práci a pomoci v domácnosti.

Měli velký vztah k přírodě a tak nás vedli do přírody takže, my ať byla zima nebo ať bylo třeba léto, tak jsme prakticky když to bylo možné, tak jsme chodili do přírody. Ať to bylo sbírání hub nebo třeba výroba dřeva, tenkrát si pamatuju, že jsme i křučely pařezy.

Právě v této době se zrodila Mikulášova celoživotní láska k lesům, zvířatům a přírodě, která později ovlivnila jeho rozhodování o studiu. Rozhodl se pro učňovskou lesnickou školu v Klínech v Krušných horách a poté pro střední lesnickou školu v Trutnově. Jeho snem bylo stát se hajným. Po maturitě Mikuláše čekala vojenská služba.

Dostal do chovné stanice služebních vojenských psů, no bylo to něco krásného.

Po vojenské službě, kterou Mikuláš Peterka považoval za jedno z nejkrásnějších období svého života, na něj už čekala práce v lese. Nastoupil do lesního závodu Bělá na Děčínském Sněžníku. Každý den docházel do lesa pěšky z Jílového, stoupal po staré turistické cestě, kterou zde kdysi vybudovali Němci. Jedno srpnové ráno...

Druhej případ kdy jsem mohl být zastřelenej, tak to bylo v osmašedesátým. A ted' jsem šel nahoru v uniformě, že jo a to rusáci nevěděli co a jak a kdo to je. Najednou stojtě, stojtě, no a já co se děje, no slyším jak odjišťuje jako samopal, jako, že jo, tak jsem říkal, no tak to není žádná sranda.

Dne 31. října 1968 se Mikuláš Peterka přestěhoval z Jílového do Krásné Lípy, kam ho zlákal jeho spolužák z lesnické školy, Láďa Novák. Začala se tak odvíjet nová kapitola jeho života, úzce spojená s turistikou a jeho celoživotním koníčkem – fotbalem.

Chodil po lesích a objevoval krásy Labských pískovců. Nejdříve sám, později s partou kamarádů. Slovo dalo slovo a...

1. listopadu jsme vytvořili turistické oddíl, bylo nás sedm teda že jo, no a mělo to velké spád, začalo se to silně rozvíjet, protože turistika tady neexistovala, tady turisté byli jenom německý do odsunu, a pak to bylo tady zaniklý.

Turistika se stala Mikulášovou celoživotní vášní. 1. listopadu 1981 (opět osudný první listopad) proto spolu s přáteli založil turistický oddíl, který se věnoval nejen společným výletům, ale i péči o přírodu. Členové opravovali turistické lavičky, čistili studánky a stavěli ptačí budky, aby zpříjemnili putování dalším návštěvníkům.

Už v roce 1983 se uskutečnilo první zimní stanování a pochod skalními hrádky Labských pískovců, které vedly krajinou s pískovcovými věžemi, roklemi a vyhlídkami. V roce 1985 přibyla další oblíbená akce – pohádkový les, který láká malé i velké turisty na dobrodružnou cestu plnou pohádkových postav a úkolů.

Tyto akce se konají dodnes a patří mezi tradiční součást turistického dění v regionu.

Když jsme založili ten oddíl tady, tak jsme se tak nějak trochu rozdělili na rekreační turistiku a nějakou vysokohorskou turistiku, náročnou, no a to byl můj velký kůň a dělal jsem hodně zahraničních přechodů.

Manželka Jitka byla pravou rukou Vaška Hiekeho a společně organizovali turistické akce po celé republice. Mikuláš Peterka se mezitím věnoval vysokohorské turistice. Spolu s kamarádem Vráťou Krupou podnikl řadu výprav do hor Evropy i Asie.

Nejdál jsem byl prakticky na přechodu tří týdním z Kazachstánu přes hory Ťanšanu do Kyrgyzské republiky k jezeru Altaj, jako no to bylo něco krásného.

Nepřízeň počasí mu znemožnila vystoupit na Matterhorn, majestátní horu s typickým ostrým vrcholem. Na nejvyšší horu Evropy, Mont Blanc (4 809 m), se však dostal dvakrát. První výstup proběhl hladce, ale o tři týdny později se rozhodl pro nejtěžší trasu, která vyžadovala odvahu, sílu a vytrvalost.

Zdolal také Elbrus (5 642 m), nejvyšší horu Kavkazu, kde ho čekal boj s mrazem, větrem a řídkým vzduchem. Vysokohorská turistika pro něj byla nejen výzvou, ale i životní vášní.

Když se řekne jméno Mikuláš Peterka, každý si představí Krásnou Lípu, turisty, pohádkový les, pochody Labskými pískovci, novoroční výstup na Vlčí Horu, otevírání pramenů Křinice, zimní stanování.

A jaké je jeho životní motto?

Aby mladí do přírody chodili, aby si přírodu užívali, protože to je to nejlepší a nejkrásnější co může být.